

Kitab Daniel - Nomer Satus Rong Puluh Telu

Mbabar Makna Prorètis kang Wigati saka Daniel 11:40

Jeff Pippenger

2024-03-08

Ayat kaping patang puluh saka Daniel pasal sewelas iku salah siji saka ayat-ayat kang paling jero ing Sabdaning Allah, kaya dene Daniel pasal wolu, ayat patbelas. Ayat kaping patang puluh dilambangaké déning Kali Hiddekel, lan Kali Ulai nglambangaké Daniel pasal wolu, ayat patbelas.

Ayat kaping patang puluh kawiwitan kanthi tembung, “lan ing wekdal wekasan,” saéngga kanthi cetha netepaké bilih wiwitaning ayat punika ing taun 1798. Gangsal dasa satunggal tembung ing ayat punika kapundhut segelé ing taun 1989, nalika dipunmangertosi bilih tembung-tembung punika nandhakaké ambruking Uni Soviet ing wekdal punika. Gangsal dasa satunggal tembung ing ayat punika makili loro-loroné, yaiku wekdal wekasan ing taun 1798, lajeng ugi wekdal wekasan sanès ing taun 1989. Alpha lan Omega maringi tandha astanipun ing ayat punika tumrap sedaya tiyang ingkang kersa mirsani lan miyarsakaké. Wekdal wekasan tumrap gerakaning malaekat kapisan lan kaping tiga kalambangaken wonten ing satunggaling ayat punika.

Ayat ing ngisor iki netepaké kapan kapausan, sing dilambangaké minangka raja ing sisih lor, ngrebut Amérika Sarékat, sing dilambangaké minangka tanah kang mulya, nalika hukum Minggu sing bakal enggal teka ing Amérika Sarékat. Mulané, sanadyan tembung-tembung ing ayat patang puluh netepaké wektu wekasan ing taun 1798 minangka wiwitan, lan wektu wekasan ing taun 1989 minangka pungkasan, kasunyatané yaiku yèn sajarah kenabian sing dilambangaké ing ayat patang puluh iku durung rampung nganti ayat patang puluh siji, nalika raja ing sisih lor ngrebut tanah kang mulya. Iki tegesé yèn sajarah wiwit ambruké Uni Sovyèt ing taun 1989 nganti hukum Minggu sing bakal enggal teka ing ayat patang puluh siji nggambaraké sajarah Amérika Sarékat wiwit Présidhèn Ronald Reagan nganti hukum Minggu sing bakal enggal teka. Sajarah iku nyakup 11 September 2001 lan sabanjuré nganti tekan jamé lindhu gedhé ing Wahyu pasal sewelas.

Nalika ayat punika wiwitanipun kabikak, satunggaling bantahan dipunatur nglawan kayektèn bilih “pamanggihipun Pippenger, bilih ayat punika nglambangakên sajarah wiwit taun 1798 ngantos dhatêng angger-angger Minggu, punika satunggaling pamanggih ingkang botên masuk akal, awit ayat-ayat wontên ing Kitab Suci botên nate nglambangakên mangsa sajarah ingkang mekaten dawanipun.” Kawula dereng nate ngraosaken bab gagasan menapa wontên watesing mangsa wekdal ingkang saged kapanggihaken wontên ing satunggaling ayat, nanging kawula lajeng énggal kènging pangéling bilih Wahyu pasal tigang welas, ayat sewelas, netepakên sajarah ingkang sami punika, lan punika dipuntindakakên wontên ing satunggaling ayat. Sajarah kéwan bumi punika kawiwitan ing taun 1798, lan pawicantenipun kéwan bumi punika kados naga, badhé kalampahan wontên ing angger-angger Minggu

ingkang enggal rawuh.

“Nalika Kepausan, sawisé kasirnan kakuwatané, kapeksa mandheg saka panganiaya, Yohanes nyumurupi sawijining kakuwatan anyar kang munggah kanggo nggemakaké swarané naga, lan nerusaké pagawéan kang padha kejem lan nyenyamah. Kakuwatan iki, kang pungkasan kang bakal nindakaké perang nglawan pasamuwan lan angger-anggeré Allah, dilambangaké déning sawijining kéwan galak mawa sungu loro kaya cempen.” Signs of the Times, November 1, 1899.

Manawa ana wong perlu ngandharake kanthi teknis, ayat patang puluh nyakup sajarah taun 1798, nganti tekan ayat patang puluh siji, lan ing ayat patang puluh siji angger-angger Minggu kaidentifikasi; mula, béda karo ayat tunggal ing Wahyu pasal telulas, ayat patang puluh satemené rada luwih cekak amarga angger-angger Minggu ana ing ayat sabanjuré, déné ing Wahyu pasal telulas, wiwit 1798 nganti tekan angger-angger Minggu kabèh ana ing siji ayat. Sadulur White maringi katrangan marang kita yèn “garis wangsit sing padha” kang ana ing kitab Daniel diterusaké ana ing kitab Wahyu, lan Wahyu pasal telulas, ayat sewelas, kanthi gampang lumaku ngliwati pucaké ayat patang puluh, manawa panjenengan milih nerapaké prinsip garis ing ndhuwur garis.

Nalika panjenengan saestu migunakaké prinsip garis ing sadhuwuring garis, panjenengan bakal nemokaké yèn gambaran kéwan bumi ing Wahyu telulas sajroning ayat kaping patang puluh (Amerika Sarékat), kang ing ayat kaping patang puluh diprasetyakaké déning “kréta, kapal, lan para nunggang jaran,” ngalami owah-owahan saka kéwan kaya cempen kang nduwèni sungu loro ing taun 1798 dadi kéwan kang ngucap kaya naga nalika angger-angger Minggu kang enggal rawuh, lan uga yèn kéwan kaya cempen iku nduwèni sungu loro.

Ayat kaping patang puluh ugi nggambaraken pitung dasa taun simbolis nalika sundelipun Tirus dipunlangkungi lan dipunsirnani saking pangèling-éling, awit pitung dasa taun simbolis punika kados dintenipun satunggal ratu, lan ratu punika satunggaling karajan. Adhedhasar ayat kaping patang puluh, lan garis ing Wahyu pasal tigang welas, karajan ing wangsit Kitab Suci ingkang mrentah salebeting pitung dasa taun simbolis ing Yésaya pasal kalih likur punika inggih kéwan bumi, ingkang gadhah kalih sungu kakiyatan. Kéwan bumi punika wiwit kanthi kalih sungu kakiyatan ingkang nglambangaken Republikanisme lan Protestanisme, nanging nalika sajarah ayat kaping patang puluh saya nyedhak dhateng kasampurnanipun wonten ing ayat kaping patang puluh satunggal, kalih kakiyatan nabi-nabiipun punika lajeng dipunmangertosi minangka “kapal-kapal” (daya ékonomi), lan “kréta-kréta perang lan para penunggang jaran” (kawisesan militèr).

Sajroning pitung puluh taun simbolis ing Yesaya pasal rong puluh telu, sundhalé Tirus, kang ana ing ayat patang puluh iku ratu lor, kaicalaké. Nanging ing pungkasan pitung puluh taun simbolis iku, dhèwèké bakal sepisan manèh laku jina karo para ratu ing bumi, kaya kang kelakon ing sajarah kang nuntun marang ambruké Uni Sovyèt nalika kabèh sejarawan netepaké yèn Présidhèn Reagan ngukuhaké pasrawungan rahasia karo antikristusé ramalan Kitab Suci kanthi ancas ngrubuhaké Uni Sovyèt. Ing mangsa kang nuntun marang taun

1989, Reagan wis wiwit sesambungan rahasia kang ora sah karo manungsa duraka, mula para juru tetabuhané Nebukadnézar wiwit gladhi lagu kang wiwit ditembangaké déning sundhal kang wis kaicalaké iku. Paladosan donya kabèh kang tanpa tandhing saka Yohanes Paulus II, ing sajarah iku piyambak, dadi wiwitané “tembang lan jogèdan” kang njalari “sak donya kabèh” “gumun ngetutaké kéwan” iku.

Ayat kaping patang puluh uga nggambarake sajarah Adventisme Laodikia, kang diwiwiti ing taun 1798 minangka Sardis; banjur wong-wong ing Sardis nampani pepadhang kang wis kabukak segelé, lan sabanjuré gerakan Filadelfia metu saka Sardis. Nalika gerakan Filadelfia nolak pepadhang taun 1856, banjur wong-wong mau ngalami transisi saka sawijining gerakan dadi pasamuwan Laodikia ing taun 1863. Mula, pasamuwan iku wis katetepake bakal dimuntahaké metu saka cangkemé Gusti ing ayat kaping patang puluh siji, yaiku angger-angger Minggu kang bakal enggal teka. Ayat kaping patang puluh ora mung nggambarake sajarah Amerika Serikat, nanging uga sajarah Adventisme Laodikia.

Adventisme Laodikia diparingi pepadhang ilahi saka Sabda Allah minangka titik jangkare lan kekuwatane, lan pamaréntahan Amérika Sarékat diparingi pepadhang ilahi saka Konstitusi Amérika Sarékat minangka titik jangkare lan kekuwatane. Kalorone kanthi profetis wiwit minangka sungu-sungu ing taun 1798, lan ing pungkasan pitung puluh taun simbolis, sungu Republik sing murtad lan sungu Protestan sing murtad bakal nyawiji dadi siji sungu lan bakal ngandika kaya naga.

Loro sungu ing ayat kaping patang puluh iku yaiku pamaréntahan lan gréja pilihan, kang makili loro garis wangsit kang lumaku bebarengan, awit loro mau digambarake minangka loro sungu ing sato galak siji. Ing ngendi waé sato galak iku lunga, loro sungu iku uga lunga, lan mengkonono iku kadadéan ana ing sajarah wangsit kang padha. Sungu Protestanisme nduwèni sipat wangsit rangkep loro, kang diwakili déning Laodikia lan Filadelfia. Sungu Republikanisme uga nduwèni sipat wangsit rangkep loro, kang diwakili déning parté pulitik Republik lan Demokrat. Sing kapindho saka sipat rangkep loro ing saben sungu iku, metu pungkasan lan metu luwih dhuwur, miturut Daniel pasal wolu.

Banjur aku ngangkat mripatku, lan ndeleng, lah, ana wedhus gèmbèl jantan ngadeg ana ing ngarepé kali, kang duwé sungu loro; lan sungu loro iku dhuwur; nanging siji luwih dhuwur tinimbang sijiné, lan kang luwih dhuwur iku metu pungkasan. Daniel 8:3.

Sipat loro-loroning saben sungu kagambarake ana ing garis Kristus lumantar wong Saduki lan wong Farisi, kang ing sungu Republik padha karo liberalisme (pro-perbudakan, demokrasi, woke-isme lan globalisme), lan konservatisme (anti-perbudakan, republik Konstitusional, para tradisionalis, MAGA). Sipat loro-loroning sungu Protestan padha karo Filadelfia lan Laodikia. Ora ana paralel kang sampurna antarane pamecahan rong sungu kasebut dadi sawijining pralambang loro-loroning, awit liberalisme progresif lan MAGA-isme konservatif loro-loroné ora metu ana ing sisih kang bener babagan prakara angger-angger Minggu, amarga wong Farisi lan wong Saduki padha bebarengan ana ing salib; nanging ing angger-angger Minggu kang enggal rawuh, kang dipralambangake déning

salib, Laodikia dimuntahake metu saka cangkeming Gusti, lan sungu Filadelfia banjur diangkat dadi panji. Nanging, sipat loro-loroning saka loro sungu kasebut isih kagambarake déning pasulayan teologis antarane wong Farisi lan wong Saduki, lan utusan marang para bangsa liya (Paulus), ing sajarah Kristus, biyèn naté dadi wong Farisi saka para wong Farisi.

Metodologi udan pungkasan, awujud garis ing dhuwuré garis, ngasilaké pepadhang gedhé ing ayat kaping patang puluh nalika iku ditrapaké. Kitab Wahyu pasal loro nganti wolulas, kabèh selaras karo ayat kaping patang puluh. Paseksèné Yesaya pasal telulikur ngenani sundel saka Tirus selaras karo ayat mau. Mesthiné, ana sawetara wacan liya manèh sing kudu ditumpangaké ing ndhuwuré ayat kaping patang puluh, nanging mbokmenawa panganggon garis ing dhuwuré garis sing paling wigati tumrap ayat kaping patang puluh ya iku ayat kaping patang puluh iku dhéwé.

Ing ayat kaping patang puluh, wektu wekasan ing taun 1798 lan wektu wekasan ing taun 1989, loro-loroné padha katuduhaké. Prastawa punika nuntun sawijining murid piwulang ramalan supaya nggelar wektu wekasan ing taun 1798 ing sadhuwuré wektu wekasan ing taun 1989. Nalika punika katindakaké, sajarah ing ayat kaping patang puluh ngasilaké rong garis sing saben-saben diwiwiti ing taun 1798, lan lumajeng terus nganti tumeka marang angger-angger Minggu sing badhé enggal rawuh ing ayat kaping patang puluh siji. Garis sing diwiwiti ing taun 1798 mratélakaké pesen internal umat Gusti Allah ing dinten-dinten wekasan, lan garis sing diwiwiti ing taun 1989 mratélakaké pesen eksternal umat Gusti Allah ing dinten-dinten wekasan sajroning sajarah sing sami punika. Mila, ayat kaping patang puluh ngemot ing jeroné piyambak pralambang sing kaawakaké déning sesambetan ramalan internal lan eksternal sing sami kados pitu pasamuwan lan pitu segel ing kitab Wahyu. Lan fénoména ramalan punika kaawakaké ing satunggal ayat, kang kasusun saking sèket siji tembung!

Para pandhèrèk Miller ngertèni piwulang batin-lahiriah saka pitu pasamuwan lan pitu segel, nanging padha uga ngertèni yèn pitu kalasangka iku uga nglambangaké garis katelu saka kayektèn kang dadi sawijining unsur ing sajarah kang diwakili déning pitu pasamuwan lan pitu segel. Kalasangka-kalasangka iku, kaya dene Miller nyatakaké, yaiku “pangadilan-pangadilan mirunggan” kang didatengaké marang Roma. Para pandhèrèk Miller mangertèni yèn pangadilan-pangadilan Allah kang diwakili déning pitu kalasangka iku ana gandhèngané karo sajarah pitu pasamuwan lan sajarah sejajar saka pitu segel.

Ayat patang puluh nyakup sajarah 11 September 2001, lan mulané ing ayat patang puluh garis kenabian saka pitu kalasangka uga selaras. Malaékat kapisan rawuh ing taun 1798, kanggo ngumumaké pambukaning pangadilan ing taun 1844. Pangadilan iku kapérang dadi pangadilan panyelidikan lan pangadilan eksekutif. Sajarah ayat patang puluh iku sajarah pangadilan panyelidikan, lan sajarah wiwit ayat patang puluh siji lan sabanjuré nganti Mikhaèl jumeneng lan pitu pageblug pungkasan kawutahaké iku sajarah pangadilan eksekutif.

Paukuman eksekutif diwiwiti nalika Amerika Serikat ngucap kaya naga.

“Sungu-sungu kados cempe lan swara naga ing pralambang punika nedahaken satunggaling tetentangan ingkang cetha sanget antawisipun pangaken-pangaken lan lampahing bangsa ingkang dipunlambangaken makaten. ‘Ngandika’-nipun bangsa punika inggih punika tumindakipun para panguwasa legislatif lan yudisialipun. Lumantar tumindak makaten, bangsa punika badhé mbuktekaken bilih prinsip-prinsip liberal lan tentrem ingkang sampun dipunwedalaken dados dhasaring kawicaksananipun punika boten leres. Ramalan bilih bangsa punika badhé ngandika ‘kados naga’ lan ngleksanakaken ‘sadayaning kakuwasaning kéwan kapisan’ kanthi cetha martosaken satunggaling perkembanganing roh boten sabar lan panganiaya ingkang sampun katuduhaken déning bangsa-bangsa ingkang dipunlambangaken déning naga lan kéwan kados macan tutul. Lan pratelan bilih kéwan ingkang gadhah sungu kalih punika ‘ndadosaken bumi lan para ingkang manggen ing ngriku nyembah kéwan kapisan’ nedahaken bilih wewenanging bangsa punika badhé dipunginakaken kanggé meksa netepi satunggaling pangreksan ingkang badhé dados tumindak pakurmatan dhateng kepausan.” *The Great Controversy*, 443.

Nalika Amerika Sarékat “ngandika,” lan ngetrapaké angger-angger Minggu sing enggal bakal rawuh, “swara kapindho” ing Wahyu pasal wolulas, “ngandika,” kanthi nimbali para priya lan para wanita metu saka Babilon.

Lan aku krungu swara liyané saka swarga, ngandika, Padha metua saka ing antarané dheweke, hé umat-Ku, supaya kowé aja mèlu nampa pandumané dosa-dosané, lan supaya kowé aja kataman wewelaké. Awit dosa-dosané wis nggayuh tekan swarga, lan Gusti Allah wis ngélingi pialané. Wangsulana marang dheweke kaya dene dheweke wis males marang kowé, lan tikelna kaping pindho marang dheweke manut pakaryané; ana ing tuwung kang wis diisiné, isenana kanggo dheweke kaping pindho. Wahyu 18:4–6.

Ing ayat patang puluh siji, nalika Amerika Serikat ngandika, wong-wong kang isih ana ing lingkungan rangkap telu saka Babil modern ditimbali metu nalika “swara kapindho” saka Wahyu pasal wolulas ngandika. Wong-wong kang banjur katimbali metu iku kagambarake ing ayat patang puluh siji minangka “Edom, Moab, lan para pangarepe bani Amon.” Ing ayat iku, wong-wong kang kagambarake ing pralambang rangkap telu saka Babil modern, uwal saka tangan ratu lor (kapapaan). Tembung Ibrani kanggo “uwal” ateges uwal lumantar kalicinan, lan teges kang kinandhut ing jerone yaiku manawa uwal iku kalakon saka sawijining prakara kang sadurunge uwal mau wis nyekel wong-wong kang uwal iku ana ing panangkaran.

Panjenengané uga bakal lumebu menyang tanah kamulyan, lan akèh [nagari] bakal katumpes; nanging iki bakal uwal saka astané, yaiku Edom, lan Moab, lan para panggedhéné bani Amon. Panjenengané uga bakal ngacungaké astané marang nagari-nagari; lan tanah Mesir ora bakal uwal. Daniel 11:41, 42.

Ing ayat kaping patang puluh loro, kapapaan (raja lor) nelukaké alangan géografis kang katelu nalika ngrebut Mesir, kang minangka pralambang saka Perserikatan Bangsa-Bangsa, kaya kang dipralambangaké déning dina pengetané Hérodès, nalika dhèwèké nyerah marang

jogèd ngapusi saka Salome (Amérika Sarékat), putriné Hérodias (kapapaan). Iki nandhakaké wektu nalika Perserikatan Bangsa-Bangsa (“sepuluh raja” ing Wahyu pitulas), sarujuk kanggo masrahaké kratoné marang kéwan iku sajroning sakjam. Sakjam iku yaiku jamé “lindhu gedhé” ing Wahyu sewelas, lan “jam” nalika sundel Babil kabawah paukiman. Ing ayat kaping patang puluh loro, Mesir (Perserikatan Bangsa-Bangsa), “ora bakal uwal.”

Tembung Ibrani sing dipunjarwakaken dados “uwal” ing ayat patang puluh loro punika beda kaliyan tembung Ibrani ing ayat patang puluh siji. Ing ayat patang puluh loro, tembung “uwal” punika ateges “boten manggih pangluwaran,” nanging ayat patang puluh siji nedahaken bilih wong-wong ingkang sadèrèngipun hukum Minggu ingkang enggal badhé rawuh punika sampun gegandhèngan astana kaliyan kapausan, lajeng uwal kados déné lumantar licining papan. Sadèrèngipun dumugi ing jam krisis hukum Minggu, tiyang-tiyang ing pasamuwan Babil modern sampun nampi pamanggih satanis bilih Minggu punika dinten pangibadah kagunganipun Gusti Allah. Nalika tandha kéwan punika dipunleksanakaken kanthi paksaan, satunggal tiyang saged milih nampi punika kanthi alesan punapa kemawon, utawi saestu pitados bilih punika leres mekaten. Pitados dhateng punika ateges nampi tandha punika ing bathuk, lan namung nampi punika kemawon ateges nampi tandha punika ing tangan panjenengan.

Wong-wong kang uwal saka cengkereman kepausan ing wektu angger-angger Minggu, padha nampik gagasan satani bilih dina pangibadahane Gusti Allah iku dina srengéngé, pas ing wektu nalika Amérika Sarékat lan Perserikatan Bangsa-Bangsa padha gandhengan tangan karo sundhalé Roma, kakuwasan paus, ratu saka lor.

“Para Protestan ing Amerika Serikat bakal dadi sing kawitan ngulurkaké tangané nyabrang jurang kanggo nyekel tangan Spiritualisme; wong-wong mau bakal nggayuh nyabrang telenging jurang kanggo sesalaman karo kakuwatan Roma; lan ing sangisoré pangaribawané persatuan telu iki, nagara iki bakal nuruti tapak-lakuning Roma ing ngidak-idak hak-haké nurani.” The Great Controversy, 588.

Penting kanggo nyawisake wektu guna ngetrapake struktur saka enem ayat pungkasan Daniel sewelas nalika kita nerusake panggatosan kita babagan ayat patang puluh. Raja saka sisih lor, yaiku Roma Modern, nelukake telung alangan geografis supaya bisa diteguhake ana ing dhamparing bumi. Roma pagan nelukake telung alangan geografis, kaya mangkono uga Roma kapausan; mula Roma Modern nelukake raja saka sisih kidul (tilas Uni Sovyèt) ing ayat patang puluh, banjur nelukake tanah kang mulya (Amérika Sarékat) ing ayat patang puluh siji, lan banjur Mesir (Perserikatan Bangsa-Bangsa) ing ayat patang puluh loro lan patang puluh telu.

Nanging kaya dene pethikan sadurungé saka Sister White nerangaké, Amérika Sarékat sesarengan gandhèng tangan karo kapausan lan Perserikatan Bangsa-Bangsa ing wektu kang padha. Uni rangkep telu saka naga, kéwan galak, lan nabi palsu katindakaké ing hukum Minggu kang bakal enggal rawuh, sanajan Daniel pasal sewelas ayat patang puluh siji nganti patang puluh telu mratélakaké penaklukan kang kalakon bebarengan mau kanthi runtut.

Runtutan kang digambaraké iku makili lumakuné kedadéan-kedadéan, nanging kabèh iku kasampurnakaké ing hukum Minggu kang bakal enggal rawuh.

Ing wekdal punika, “swanten kapindho” saking Wahyu wolulas “ngandika,” pas wonten ing papan Amerika Sarékat “ngandika.” Allah ngandika wonten ing papan lan nalika Sétan ngandika. Ing ayat patang puluh papat, kabar saking sisih wétan lan sisih lor nggadahi prabawa ngganggu ratu ing sisih lor lan patumpahaning getih kapausan ing pungkasan dipunwiwiti. Ayat patang puluh papat, kados dene ayat patang puluh kalih lan patang puluh tiga, dipunwiwiti ing ayat patang puluh siji, nalika malaékat ingkang kuwasa saking Wahyu wolulas miwiti timbalanipun dhateng wedhus-wedhusipun sanès supados medal saking Babilon.

Pesen kang Panjenengané andharaké iku yaiku pesen kang netepaké Islam saka bilai katelu minangka piranti pangadilaning Panjenengané, lan paukuman tumrap sundhalé Babil. Islam kaanggé nggambaraké minangka “pawarta saka wetan”, lan kapausan (raja lor palsu) iku “pawarta saka lor”. Daniel sewelas ayat patang puluh netepaké pangadilan pamriksan, lan ayat patang puluh siji nganti patang puluh lima netepaké pangadilan eksekutif.

Kita bakal nerusaké pangrembakan kita ngenani ayat patang puluh saka Daniel sewelas ing artikel sabanjuré.

“Ing sawijining wektu, nalika ana ing Kutha New York, ing mangsa wengi aku katimbangan kanggo nyumurupi gedhong-gedhong munggah lantai sasawijining lantai menyang langit. Gedhong-gedhong iki dijamin tahan geni, lan diadegaké kanggo ngluhuraké para sing nduwèni lan para pambangune. Saya dhuwur lan isih saya dhuwur maneh gedhong-gedhong iki munggah, lan ing jeroné digunakaké bahan-bahan sing paling larang. Wong-wong sing dadi kagungané gedhong-gedhong iki ora takon marang awaké dhéwé: ‘Kadospundi kita saged ngluhuraken Gusti Allah kanthi saèstu?’ Pangéran ora ana ing pikirané.”

“Aku ngira: ‘Dhuh, saupama wong-wong kang mangkono iku, kang nandurake bandhané, bisa nyumurupi lakuné kaya déné Allah mirsa! Wong-wong mau lagi numpuk gedhong-gedhong kang megah, nanging sayah nèk dipirsani déning Panguwasa jagad raya, rancang lan rekasadayané kuwi! Wong-wong mau ora nyinau kanthi sakèhé kakuwataning ati lan budi kepriyé anggoné bisa ngluhuraké Allah. Wong-wong mau wis kelangan pandeleng marang prakara iki, yaiku kuwajiban kang kapisan tumrap manungsa.’”

“Nalika gedhong-gedhong ingkang luhur punika saya kaadeg, para pamilikipun sami bingah kanthi gumunggung kang kebak ambisi, awit gadhah arta kangge dipunginakaken ngladosi kapinginan dhiri lan nuwuhaken drengki ing tanggi-tangginipun. Kathah saking arta ingkang mekaten dipuninvestasèkaken punika dipunpendhet lumantar pameksa, lumantar ngremuk tiyang-tiyang miskin. Wong-wong mau lali bilih ing swarga katemtokaken cathetan tumrap saben tindak dagang; saben pasrawungan ingkang boten adil, saben tumindak cidra, kabèh kacathet ana ing ngriku. Wektunipun badhé rawuh nalika ing sajroning cidra lan kasewenang-wenanganipun,

manungsa badhé ngancik tataran ingkang boten badhé dipunidini déning Gusti kangge dipunliwati, lan wong-wong mau badhé mangertos bilih wonten watès tumrap kasabaranipun Yehuwah.”

“Pemandhangan sabanjuré kang kaparingaké marang aku yaiku bebaya kobongan. Wong-wong nyawang gedhong-gedhong kang dhuwur lan dianggep tahan geni, lan padha kandha: ‘Iki temenan aman banget.’ Nanging gedhong-gedhong iku dilalap geni kaya-kaya digawé saka tir. Mobil-mobil pemadam geni ora bisa nindakaké apa-apa kanggo nyegah karusakan mau. Para petugas pemadam geni ora bisa ngoperasèkaké piranti-piranti mau.

“Aku diparingi pitutur bilih nalika wekdalipun Pangéran sampun dumugi, manawi boten wonten ewah-ewahan ing manahing manungsa ingkang gumunggung lan kebak ambisi, para manungsa badhé manggih bilih tangan ingkang sampun kiyat ngluwari punika ugi badhé kiyat ngrusak. Boten wonten kakiyatan kadonyan ingkang saged nyandhet tanganipun Allah. Boten wonten bahan apa kemawon ingkang saged dipunginakaken kanggé ngadegaken gedhong-gedhong ingkang badhé njagi supados boten katumpes nalika wekdal ingkang sampun katetepaken déning Allah dumugi kanggé ngirim piwales dhateng manungsa awit saking boten nggatekaken angger-anggeripun lan awit saking ambisi mentingaken dhirinipun piyambak.

“Ing antarané para pendhidhik lan negarawan piyambak, ora akèh sing mangertèni sebab-sebab dhasar kang ndasari kahanan masarakat ing jaman saiki. Wong-wong sing nyekel kendhali pamaréntahan ora saged ngrampungaké masalah rusaking akhlak, kamlaratan, papa, lan saya mundhaké kadurjanan. Wong-wong mau padha ngupaya kanthi tanpa guna supaya tata laksanaing usaha bisa dipasang ing dhasar kang luwih aman. Manawa manungsa gelem nggatekaké kanthi luwih temen marang piwulanging Sabdaning Allah, mesthi bakal nemu pemecahan tumrap masalah-masalah kang mbingungaké wong-wong mau.”

“Kitab Suci njlentrehake kaananing jagad sakdurungé rawuhipun Kristus kaping pindho. Bab wong-wong sing lumantar rampokan lan panindhes nglumpukaké kasugihan gedhé, ana katulisan mangkéné: ‘Kowe wus numpuk bandha kanggo dina-dina wekasan. Lah, upahé para buruh sing wis ngundhuh palemahanmu, kang koktahan kanthi cidra, padha sesambat; lan sesambaté wong-wong sing wis ngundhuh iku wus mlebu ing pangrungoné Pangéraning Sabaot. Kowé wus urip ing bumi kanthi kasenangan lan kemewahan; kowé wus nggemukaké atimu, kaya ing dina peprèngutan. Kowé wus ngukum lan matèni wong mursid; lan dhèwèké ora nglawan kowé.’ Yakobus 5:3–6.

“Nanging sapa kang maca pepèling-pepèling kang kaparingaké lumantar pratandha-pratandha jaman kang cepet kalaksanane? Pangrasa apa kang ditimbulaké marang wong-wong kadonyan? Owah-owahan apa kang katon ana ing sikapé? Ora luwih saka kang katon ana ing sikapé para pedunung donyané Nuh. Kacemplung ing urusan lan kasenangan kadonyan, wong-wong sadurungé Banjir ‘ora padha sumurup nganti Banjir gedhé tekan lan nyirnakaké wong kabèh.’ Matius 24:39. Wong-wong mau wis olèh pepèling kang asalé saka swarga, nanging padha ora gelem ngrungokaké. Lan ing

jaman saiki, donya, kanthi babar pisan ora nggatèkaké swara pepèling saka Gusti Allah, lagi lumayu marang karusakan langgeng.”

“Donya kagugah déning roh perang. Ramalan ing pasal kaping sewelas kitab Daniel wis meh tekan kasampurnané kanthi jangkep. Ora suwé manèh, pemandhangan-pemandhangan kasangsaran kang kasebut ing ramalan-ramalan bakal kelakon.”

Paseksen marang Pasamuwan, jilid SANGANG, kaca SEWELAS.